

RICHARD SÂRBU
(Timi oara)

AFINITĂ I DIALECTALE ISTROROMÂNE – MEGLENOROMÂNE

Afinită i lingvistice de cele mai diferite tipuri pot fi remarcate în toate compartimentele dialectelor istroromân și meghenoromân, ca urmare a unor evoluții similare, a contactelor lingvistice și a surselor comune de împrumuturi, ca și, desigur, a fondului comun împărtășit. Printre elementele lexicale comune acestor două dialecte suddinărene se numără următoarele:

- cuvinte de origine latină comune dialectelor în discuție, care lipsesc în aromână: *altar, aner, anileg, bo* „boa e”, mr. *cu b* – ir. *co ub* „cuib, mr. *pimint* – ir. *pemint, negru, nas* și multe altele;
- cuvinte de origine slavă meridională (sârbă, croată, macedoneană);
- termeni din fondul vechi slav, comuni tuturor dialectelor românești: *baba, nevesta etc.*

Privitor la numeroasele astăzi existente, cunoscutul specialist în meghenoromână, academicianul Petar Atanasov, în Craelia, într-o alocuție la Jurnalul cu ocazia simpozionului din cadrul „Zilelor limbii jienene sau vlahe” (sic!) (10–12 iulie 2009), coordonat de cercetătoarea de origine croată Zvezdana Vržić, de la Universitatea din New-York, ne-a convins de ponderea considerabilă a elementelor lexicale affine din cele două idiomi. Iată câteva dintre acestea: mr. *nu bári* – ir. *ân@urbå* „a se întâlni”; mr. *bârnivék* (pl. *bârnivá*) – ir. *benevréke* „pantaloni”; mr. *rpa, r̥pa* – ir. *črpa*, pl. *črpe* „piatră”, mr. – ir. *códru*, mr.-ir. *ntru, príng, príng*, *díng* „de lângă”, mr. *cír/si/* „a se agăta, a prinde” – ir. *ca å* „a prinde”, mr. *culác* – ir. *colác* „covrigă”, mr. *pá tiri (refl)* – ir. *på te* „a pată” (în meghenoromân acest verb mai are și alte semnificații „a se goni la taur”), mr. *cmæó, acmæó* – ir. *cmo, acmó* („acum”), mr. *stár, astár* –

ir. *aståra*, mr. *c t ri* – ir. *cavtå*: *nu cát la míni – nu cavtå la míre* „nu te uita la mine” (Atanasov 2002, p. 24). Exclusiv în meglenoromân i în istroromân întâlnim *dómnu* „Dumnezeu”. Cf. i toponime precum mr. *Códru Náltu*, *Códru Gol*, *Códru Lívir*, *Codrubár*, *Cádrú de Brat* (brad) (Atanasov 1984, p. 484–486, 521–522). La aceste exemple mai pot fi adugate i împrumuturile comune din limbile slave, în special din limba sărbocroată, de exemplu: mr. *dósta* – ir. *dósta* „destul”, mr. *sfáca* – ir. *såca* „fiecare”: mr. *sfáca diminÜá*, *sfáca sÜár* – ir. *såca damar a*, *såca séra*, „în fiecare dimineață”, „în fiecare seară”, mr. *ístu*, *íst* – ir. *ístu*, *ísta* „acela i, aceea i”, mr., ir. *criv* „vinovat”, mr. *ístin* – ir. ®*ístina* „adevăr”, mr. *mislíri* – ir. *mislí* „a gândii”, mr. *dÜad* – ir. *did* „bătrân” (scr. *djed*). De remarcat c. în macedonean corespondentul lui *sfáki* este *sekoj*, iar *dÜad* este redat prin *dedo*, ca i în bulgar: *Sfaca prim vear si prid r iazu* – „În fiecare prim var se ref cea iazul” (Atanasov 2002, p. 350)¹.

Asemenea similitudini pot fi reperate atât în fonetismul acestor două idiomi, cât și în morfoyntaxa acestora. De pildă, evoluția africatei dentale *d* la *z* este comună atât graiurilor meglenoromâne, cât și graiurilor istroromâne din ramura de sud: mr. *zíniri* „ginere”, *sn̩zi* „sâng”, *pl-nzi* „plângere”, la *s*: mr. *fÜa i – fÜasi* „făcu”. Cf. ir. *e tu pl̩nzi mus ta f ta?* Asemănătoare este și evoluția africatei *dz* la *z* și a Africatei din română comună, la *j*: mr. *za i* („zece”), vez; *joc, jos, jut* („ajut”, cu afereză). La fel, africatele *t*, *d*, păstrate în elementele de origine latină și de origine slavă: mr. *fi ór, udés* „mă mir” (cf. bulg. *udam*) – ir. *fe ór, me udés*.

În pozitionarea finală sau înaintea articolului *-lu*, consoana *l* se pierde în istroromân (*cå, vi*), iar în meglenoromân trece în *t* (velar: *cat, vi -t*).

O altă particularitate ce aproape cele două dialektele este afereză: mr. *pr-pi*, ir. *própe* „aproape”; mr. *cupiríri*, ir. *cuperí* „acoperi”; mr. *jutári*, ir. *jutå*, mr. *tún Üa*; ir. *tún e*; mr. *scutári*, ir. *scutå*; mr. *tiptári*, ir. *tepiå*; mr. *me udés*, ir. *me udés* „mă mir”.

Din morfosyntax, am menționat câteva afinități structurale, cum ar fi, de pildă, identitatea formării lor pentru persoana I a verbelor,

¹ Aici și în continuare exemplele și textele meglenoromâne sunt preluate din acest capitol, iar textele istroromâne au fost înregistrate de noi.

f r c final, ca în dacoromân , de ex. mr. *ranés/hranés, cupirés* („acop r)”, *t l és* („omor”), *anc lz-s, ur-s, nmur s*; cf. ir. *cuhéš* („fierb, g tesc”), *obârnés* (întorc”), *misles* („m gândesc”), *bives* („locuiesc”), *stares* („îmb trânesc”), *cosés*.

Frecvent se întâlnesc în ambele dialecte române ti forme verbale „de perfect inversat”, de ex. mr. *cântat-am* – ir. *cântât-am*; numai c în meglenoromân asemenea forme au un sens aparte, ca în turc , specializându-se „pentru a reda ac iuni la a c ror desf urare n-am fost martori oculari” (Atanasov 2002, p. 25–26); de exemplu: *vinit-a* „a venit, dar nu l-am v zut”, iar *vini* „a venit i l-am v zut”; mr. *mu árÚa vút- æ frík* – ir. *mu rra vút-a frík* „femeia a avut fric ”; mr. *ÍgorÉi vinit- æ din America* („se zice c ..., se spune c ...”); mr. *fóst- æ ún æar do® fra* – ir. *O góta fóst-a do® frå* „au fost odat doi fra i” (*ibidem*, p. 26).

i în exprimarea genitivului posesiv cu ajutorul lui *lu* observ m similitudini: mr. *í u lu crá u* – ir. *fi u lu crå u*.

De asemenea, ambele idiomuri se conduc dup modele slave comune în formarea unor adverbe i pronume nedefinite; de ex.: mr. *iuvagóde, iuv gæóde* („undeva”, „oriunde”), *cumvugóde, cumvugæóde* („cumva”, „oricum”); *ivugóde, iv góde, iv gæóde* („ceva”, „orice”) – ir. *iuvagód, cátgód, cotrogód, cândgód, cumgód*. Avem de-a face cu un formant sufixal de origine slav balcanic -god, preluat din sărbocroat (cf. *kadgod, tagod, gdegod*) sau din graiuri macedonene (cf. *togode, kajgode*), care, ata at temei române ti, ajut la formarea acestor adverbe. De remarcat c asemenea construc ii nu exist în bulgar i în sud-estul Macedoniei (Atanasov 1984, p. 484).

O chestiune asupra c reia vom st rui mai mult este cea referitoare la marcarea opozi iei aspectuale prin forme verbale specifice celor dou dialecte. Istroromâna, sub influen a sărbocroatei, i meglenoromâna, sub influen a limbii macedonene i a sărbocroatei, au dezvoltat un sistem original de opozi ii aspectuale în cadrul verbelor, care distinge aceste dou dialecte fa de restul dialectelor române ti (*ibidem*, p. 522). Opozi iile aspectuale sunt caracteristice sistemelor verbale slave.

Ca și alte idiomuri române, româna nu a mo tenit și nici nu a preluat acest tip de opozitii gramaticale de la limbile slave cu care s-au aflat în contact. Totuși, exercitarea influenței limbilor slave a determinat și unele posibilități de exprimare a valorilor aspectuale, ca reflexe ale aspectului verbal, ca o categorie a universalilor lingvistice. Astfel, și în dacoromână, prin prefixare, se pot forma verbe cu valoare perfectivă, dar de fiecare dată formele astfel derivate mai concretă și semnifică și complementare sau prezintă schimbările semantice; de ex.: *a ponegri, a preface, a zuiuta* (în Banat)². Procedeul nu a devenit însă productiv în limba română. Formele cu prefixe din textele traduse în sec. XVI–XVII reproduc ca atare formele din originalele slave (Dimitrescu et al. 1978, p. 290). În graiurile din Banatul de sud, cum arăta Eugen Beltechi în studiul său privind această zonă dialectală (1975), se utilizează unele forme verbale prefixate cu formanii *do-, pro-/preo-, preu-/*, *z-* pentru redarea unor nuanțe de aspect, sub influența limbii sărbe; de ex.: *am dof cut, am preof cut, am dopreopus cucuružu, m-am preontors de la B ni, m-am zuitat, l-am z gonit.*

Oricum, aceste forme redau *doar nuanțe de aspect*, mai exact, *modalitatea acțiunii*, și nu aspectualitatea însăși.

Dintre dialectele românești, istororomâna, într-o măsură mai mare, și meglenoromâna au preluat de la limbile slave cu care s-au aflat timp îndelungat în contact – limba sărbocroată sau/ și macedoneana – și au preluat, pe lângă alte împrumuturi, și opozitia de aspect verbal. Dacă nu în măsură în care s-a fixat acest tip de opozitie de tip slav în sistemul verbal istororomână³, opozitia de aspect, exprimată cu mijloace morfologice, este o realitate lingvistică și în meglenoromână, un

² Problema aspectului verbal în limba română a fost amplu discutată în literatura de specialitate, și cum arăta Sergiu Drincu (2012), citând, în acest sens, lingviști de seamă precum Romulus Todoran, Emil Petrovici, Ion Popescu, I. Rizescu, Magdalena Vulpe, Andrei Mihai, Marin Petrușor, Cicerone Poghirc, I. Coteanu, G. Ivănescu, Dorin G. Mulescu, Eugen Beltechi și alții. În remarcând lipsa unei unanimiri de opinii privitor la chestiunea în discuție.

³ Chestiunea aspectului verbal în dialectul istororomână a fost pe larg aprofundată într-o seamă de tratate și studii: Purcaru 1926, p. 251–253; Klepikova 1960; Kováč 1971, p. 123–130, și 1984, p. 573–574; Caragiu Marioianu 1975, p. 207–208; Sârbu 1995; Sârbu, Frățilă 1998, p. 27, 41; Frățilă, Brădățan 2010, p. 47–49.

fapt incontestabil, care nu este men ionat în toate tratatele de dialektologie românească. Ca și în istroromân, în meglenoromân se disting verbe de două aspecte: *imperfectiv* și *perfectiv*. În plus, istroromâna are mijloace morfológice pentru a exprima și un alt tip de opozitie aspectual-temporal – *iterativul* (Kováčec 1971, p. 128–130 și 1998, p. 287–288; Sârbu 1995; Sârbu, Frățilă 1998).

Verbele de aspect imperfectiv exprimă aciune verbală în desfășurarea ei, neterminată, repetată, sau aciune cu caracter nerezultatătiv. Verbele de aspect perfectiv exprimă aciuni verbale complete terminate, cu caracter rezultatătiv (rezultatul aciunii se prezintă în momentul vorbirii). Această opozitie este, de regulă, exprimată prin atât de la tema verbală a unor prefixe, care lipsesc la verbele de aspect imperfectiv. Tema verbală poate fi atât de origine latină, cât și de origine slavă.

Exemple din istroromână: verbe cu tema de obârje românească și cu formării prefixale de origine slavă (*po-*, *do-*, *na-*, *o-*, *ob-*, *od-*, *pri-*, *raz-*, *res-*, *iz-*...): *muri* – *pomuri*, *fura* – *pofura*, *u ide* – *zau de*, *ira* – *po ira*, *mâncă* – *namâncă*, *latră* – *zalatră*, *durmă* – *zadurmă*, *muji* – *pomuji*. Verbe cu tema de origine croată: *cuh i* – *scuh i*, *broii* – *pobrii*, *jivi* – *dojivi*, *beli* – *pobeli*. Perechi aspectuale cu verbe având teme de origine diferite: *b* – *popi*, *co e* – *spe i*, *legă* – *razvezi*, *tor e* – *spredi*, *mâncă* – *poidi*.

Exemple din meglenoromână: verbe cu formării suffixale slave (*na-*, *du-*, *pri-*, *pro-*, *pru-*, *z*-, *u-*): *sta* – *zastá*, *mâncári* – *namâncári*, „a se sta la mânca”, *tœár iri* – *dutœár iri*, „a termina de la tor”, *lafiri* – *z l firi*, „a începe a vorbi”, *spel* – *duspel*, „termin de spălat”, *c-nt* – *proc-nt*, *-p* – *pro -p*, „începe să spăla”, *gules* – *ugules*, „dezbracă”.

În afară de prefixare, ca mijloc de perfectivare a verbelor imperfective, mai există și procedeul suffixării. Trecerea verbelor de la un aspect la altul se marchează prin alternanță a suffixelor.

De exemplu, în istroromână imperfectiv *-ei*, *-vei* // perfectiv *-i*, *-ni*: *po iv i* – *po ivi*, „a se odihni”, *stril i* – *strili*, „a trage cu piciorul”, *bu k i* – *bu ni*, „a se răsuflare”, *hit i* – *hiti*, „a arunca”, respectiv, în meglenoromână imperfectiv *-c i*, *-i* // perfectiv *-n*: *bud @iri*, „a alergă” – *budniri*, „a începe a alergă”, *l p i@iri* – *lapniri*, „a infuleca”, *vic iiri*, „a

chema, a striga” – *vicniri* „a striga o dat”, *scuc ®iri* „a s ri încontinuu”– *scucniri* „a s ri o dat”.

Observăm însă în cele mai multe din exemplele de mai sus nu avem de-a face cu opozitii aspectuale propriu-zise, ci mai mult cu exprimarea modalității aciunii în timp, prin care se marchează diferențe determinate modale:

- incoative (ir. *zacántå*, *zadurmí*, *zajucå*, *zalatrå*, *zau ide*, *zaco-p i*; mr. *zastá*, *zamânc ri*, *pro -p*, *proc-nt*);
- cumulativ – saturative (ir. *namâncå*; mr. *nabÜári*, *nam ncári*);
- sfârșitul aciunii (ir. *dojiví*, *domislí*; mr. *duspel*, *du -n*, *dutæár iri*).

Avem de-a face, în asemenea cazuri, cu verbe care exprimă modalitatea aciunii – „Aktionsart” –, un fenomen frecvent întâlnit numai în limbile slave (rus. *sposob dejstvija* – *modalitatea aciunii*), ci și în alte limbi, cu precădere în germană (cf. și rom. *a scrie*, *descrie*, *înscrie*, *prescrie*, *transcrie*, *rescrie*, *subscrie*).

Opoziția aspectuală propriu-zisă presupune, ca și cum ar fi lingvistul rus A. V. Bondarko (1971, p. 10–42), un renomit cercetator al aspectualității verbale, că prefixele termenilor opozabili sunt conștientizate semnificativ suplimentare, ci și contrastează în plan strict gramatical (să fie „golite de sens lexical”, după aprecierea G. P. Klepikova (1960), de la Institutul de balcanistică din Moscova, care a cercetat îndeaproape exprimarea aspectului verbal în istororomână). În general, se consideră că pot fi redată opozitia pur aspectuală doar perechile constituite din verbele de aspect perfectiv și verbele de aspect imperfectiv, formate de primele prin intermediul prefixelor *re* și *ul* (respectiv *ta* și *tu*) și caracterul monotoniei aciunii (Belenapkova et al. 1999, p. 544).

În acest sens, nu numai formanii sufixali, ci și cei prefixali, contribuția la exprimarea opozitiei aspectuale, trebuie să aibă o valoare pur gramaticală, ca de exemplu în ir. *copr®* – *scopr®*, *po ivr®* – *po iví*, *furå* – *pofurå*, *bea* – *popí*, *taliå* – *potaliå*, sau în mr. *vic ®iri* – *vicníri*, *scuc ®iri* – *scucníri*, *l p ®iri* – *l pníri*.

Pentru a exprima un raport de aspect propriu-zis, verbele prefixate, care se deosebesc semantic de bazele de la care sunt formată, ar trebui să parcurgă etapa „reimperfectivă” printr-o sufixare ulterioară.

r , ca i în limbile slave, în care aspectul verbal este bine constituit, astfel încât verbele s realizeze paradigmă ternare, de tipul *verb neprefixat – verb prefixat, deosebit semantic de baza lui derivativ – verb prefixat reimperfectivat cu ajutorul sufixelor specifice, care se opune perfect din punct de vedere gramatical celui de-al doilea termen*, de exemplu: *copr® „a s pa” – scopr® „a scoate definitiv prin s pare” – scopivr® „a scoate prin s pare repetat, în general”, sau mâncă – namâncă – namâncavr®*.

Re înem, a adar, c , de pild , în serii de tipul *durmí – zadurmí – zadurmivr®*, termenii ce realizează opozitia aspectuală sunt *zadurmí – zadurmivr®*, c ci doar în acest cuplu s-a produs reimperfectivarea cu ajutorul formantului -v i, în timp ce în perechea *durmí – zadurmí*, verbul prefixat exprimă o acțiune incoativă și nu opusul perfectiv al lui *durmí*. La fel și în seria trimembră *ta å – pota å – pota avr®*. Or, astfel de paradigmă ternare se întâlnesc extrem de rar în texte de care dispunem, ceea ce ne îndreptă că te să afirmăm că această categorie gramaticală , de cărui este reperată în sistemul verbal al celor două dialecte românești, nu este definitivă constituută , caracterizându-se printr-o funcționalitate redusă .

Cel mai mult este dezvoltat în idiomurile examineate în teritoriul vîntătărea verbelor, considerat de unii cercetători drept cel de-al treilea aspect verbal în istroromân (A. Kováč), iar de al doilea – doar un caz particular al verbelor de ambele aspecte (Petar Atanasov). Considerăm că avem de-a face cu forme verbale, de regulă , imperfective ca aspect, care exprimă acțiuni care se repetă .

De exemplu în mr. *scuc ®íri „a s ri încontinuu”*, *mutríri „a se uita” – z mutríri „a se uita insistențial, mult”*, *z primutríri „a consulta mult”*, *turnári „a se întoarce” – printurnári „a se întoarce de mai multe ori”*. În meglenoromână , cum precizează P. Atanasov (2002, p. 226–227), și de la verbele perfective se pot forma asemenea verbe iterative prin sufixare: *l pníri „a da cuiva o palmă” – z l pc ®íri „a da cuiva mai multe palme”*, *iucníri „a bate” – z iuc ®íri „a bate încontinuu, de mai multe ori”*. În meglenoromână opozitia perfectiv-imperfectiv este posibilă la verbele de origine macedoneană . În istroromână o asemenea restricție nu există : cf. ir. *obe í – obe ú®*

„a promite”, *ocopr® – ocopú® „a mu uroi”, scupí – scuplr® „a aduna”, splatí – splat’ú® „a pl ti”*. Dar cele mai multe verbe iterative se formează în istroromân cu ajutorul sufixului -v i: *căd – cadavr®, treméte – tremetevr®, vínde – vindevr®, înclíde – încludevr®, zaclíde – zacliffevr®, adú e – aducavr®, latră – latravr®, ca å – ca avr®, durmí – durmivr®, întrebå – întrebavr®, cântå – cântavr®, furå – furavr® lucrå – lucravr®, spûre – spuravr®, spalå – spalavr®, sculå – sculavr®*.

Cele câteva exemple discutate aici ilustrează apropierea dintre istroromân și meglenoromân și implicit contribuie la validarea tezei, avansate de P. Atanasov, potrivit căreia meglenoromâni, după desprinderea de matca str. română, în drumul lor spre Meglen, au descins într-o zonă situată mai spre vest de localizarea susinută de Th. Capidan și S. Pu cariu (în partea apuseană a munților Rodope, unde au convie uit timp îndelungat cu bulgarii). Totodată, cele arătate mai sus nu sunt în mod sur să fie suficiente pentru a demonstra nici opinia lui O. Densusianu, după care meglenii au migrat din nordul Dunării către locurile unde vie uesc ei astăzi. De aceea, punctul de vedere exprimat de P. Atanasov (2002, p. 226–227) nu se pare cel mai adecvat realității istorice.

BIBLIOGRAFIE

- Atanasov 1984 = P. Atanasov, *Meglenoromâna*, în *Tratat*, p. 476–550.
 Atanasov 2002 = Petar Atanasov, *Meglenoromâna astăzi*, București, Editura Academiei Române, 2002.
 Belo apkova et al. = V. A. Belo apkova et al., *Sovremennyj russkij jazyk*, ediția a III-a, Moscova, Editura Azbukovnik, 1999.
 Beltechi 1975 = Eugen Beltechi, *Trei arii bănești: do(-), pro(-), z (-)*, în CL, XX, 1975, nr. 2, p. 173–186.
 Bondarko 1971 = A. V. Bondarko, *Vid i vremja russkogo glagola*, Moscova, 1971.
 Caragiu Mario eanu 1975 = Matilda Caragiu Mario eanu, *Compendiu de dialectologie română (nord- și sud-dunăreană)*, București, Editura științifică și Enciclopedică, 1975.
 CL = „Cercetările de lingvistică”, Cluj, 1956 și următoarele.

- Dimitrescu et al. 1978 = Florica Dimitrescu et al., *Istoria limbii române*, Bucureti, Editura Didactic i Pedagogic , 1978.
- Drincu 2012 = Sergiu Drincu, *Do- ca prefix aspectual în limba român* , în Pop (coord.) 2012, p. 172–183.
- FD = „Fonetice i Dialectologie”, Bucureti, I, 1958 i urm.
- Fr il , B rd an 2010 = Vasile Fr il , Gabriel B rd an, *Dialectul istroromân. Straturi etimologice*, partea I, Timi oara, Editura Universit ii de Vest, 2010.
- Klepikova 1960 = G. P. Klepikova, *Func tiea prefixelor verbale de origine slav în dialectul istroromân*, în FD, II, 1960, p. 169–207.
- Kova ec 1971 = August Kova ec, *Descrierea istroromânei actuale*, Bucureti, Editura Academiei R.S.R., 1971.
- Kova ec 1984 = August Kova ec, *Istroromâna*, în *Tratat*, p. 550-591.
- Kova ec 1984 = August Kova ec, 1998 = August Kova ec, *Istrorumunjsko-hrvatski rje nik* (s gramatikom i tekstovima), Pula, Znanstvena udruga Mediteran, 1998.
- Pop (coord.) 2012 = Ana-Maria Pop (coord.), *In magistri honorem Vasile Fr il . 50 de ani de carier universitar* , Târgu Mure , Editura Ardealul, 2012.
- Pu cariu 1926 = Sextil Pu cariu, *Studii istroromâne*. În colaborare cu M. Bartoli, A. Belulovici i A. Byhan, vol. II. *Introducere. Gramatic. Caracterizarea dialectului istroromân*, Bucureti, Editura Cultura Na ional , 1926.
- Sârbu 1995 = Richard Sârbu, *Aspectul verbal în dialectul istroromân*, în *Toh neanu 70*, p. 469–477.
- Sârbu, Fr il 1995 = Richard Sârbu, Vasile Fr il , *Dialectul istroromân. Texte i glosar*, Timi oara, Editura Amarcord, 1998.
- Toh neanu 70* = G. I. *Toh neanu 70*, Timi oara, Editura Mirton, 1995.
- Tratat* = Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie româneasc* , Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1984.

REGARDING SOME DIALECTS ISTRO-ROMANIAN AND MEGLENO-ROMANIAN CONVERGENCES (Abstract)

Our paper highlights a range of similar elements from phonetics, vocabulary and morpho-syntax pertaining to both idioms, having a special analysis at the level of verbal aspect. Even if this grammar category manifests differently among the two dialects, it is a common feature for both, being an important key in differentiating them from other Romanian dialects where there are no specific morphologic means of expressing the aspect. The author considers that the presented dialect resemblances are quite relevant to determine the places where people had passed and the contacts they had accomplished with Istro-Romanians in their way to Meglen.

CUVINTE-CHEIE: *dialectele române ti, convergență, istroromână, meglenoromână, aspectul verbal.*

KEYWORDS: *Romanian dialects, convergence, Istro-Romanian, Megleno-Romanian, verbal aspect.*

*Universitatea de Vest
Timișoara, Bd. Vasile Pârvan, 4
richardsarbu@yahoo.com*